

— Хайде холанъ, та що има отъ това? . . .

— Що има? Като н' зигнешъ, защо бѣбришъ! Иманье е това, не е шега работа. Ще се обърне сега или на пепель, или на кюмуръ, или кой знае на що . . .

— Дѣ да зная, бе брате, отговори Койчо. Па зеръ да бѣхъ я оставилъ да ме ухае? . . .

— Е, та като те ухае, свѣта ще се свърши съ тебе . . . А сега иманье, камъни по главата . . .

Койчо бѣ съкрушенъ. Безъ дума да продума вече съ двойно усърдие закопа. Изкърти нѣколко камъка единъ отъ тѣхъ се скри навжтрѣ нѣи дѣ и избумтѣ, като въ кладенецъ. Отвори се малка дупка въ зидтъ,

— Стой, — извика Рашко и скочи. Чакай азъ да видя.

Дойде той при дупката, огледа я, побутна съ лопатата още единъ камъкъ, който сжщо хлѣтна вжтрѣ и избумтѣ.

— Слава Богу, рече той и се прѣкрѣсти. Прѣкрѣсти се и Койчо.

Рашко проврѣ дрѣжката на лопотата вжтрѣ, завъртѣ я на вси страни, тя нийде не допрѣ . . .

— Голѣмъ зимникъ брей, — прошепна радостенъ. . .

— Иди Койчо, тичай, донеси вжже, а азъ ще пазя, — добави развълнуванъ . . .

— Аха, ама хитрецъ . . . а! . . . Иди, Койчо, тичай, . . . а той да си оближе прѣститѣ. . .

— Ако искашъ да ти се закълня, — убѣждаваше го Рашко.

— Разправяй ти другиму тия, а азъ не съмъ дѣте. Иди ти, а азъ ще пазя. . .

Рашко се почеса въ тила.

— А не е ли по-добрѣ и двамата да идемъ? Никой още нищо не знае. До като огрѣе слънцето ще се вернемъ. . .

— Ха, тѣй бива! Само, ако мислишъ, че ще ме излъжешъ, ще те прѣбия като куче, — рече пѣдаря и очитѣ му свѣтнаха страшно.

— Ехъ, и ти, ще те лъжа. Ще ходимъ заедно . . .
(Слѣдва)

